

[Poulsgaard.]

folkeparti, for havde dette folketing levet op til den kristne kulturarv, så havde der aldrig været behov for et kristeligt folkeparti. Kristeligt folkeparti er opstået, fordi samtlige partier herinde har svigtet den kristne kulturarv, og derfor er jeg, modsat hr. Lysholt Hansen, glad ved, at vi har et parti, der kalder sig kristeligt folkeparti. De har en mission at udføre i dette samfund også et stykke fremover. I hvert fald indtil fornuften får lov til at råde, og det kan godt vare længe.

Fru Hanne Reintoft svinger sig igen op på de helt store højder og taler om arbejderkultur, og jeg ved ikke hvad. Jeg har også abonneret på Fagbladet. Der var næsten ingen, der læste de kultursider, der var i det fagblad. En anden ting er den kulturpolitik, Sovjetunionen fører; det er jo bulldozere, der bliver sat ind, når kunstnerne ikke passer magthaverne. Det ønsker vi ikke fra fremskridtspartiet. Vi ønsker bare simpelt hen, at kulturen skal have lov til at trives i frihed, men hvis det skal være kultur, at magthaverne sætter nogle bulldozere ind, så betakker jeg mig.

Thorsen har da fået én forsvarer i dette høje ting nu, nemlig hr. Wilhjelm. Nu er Thorsen den, der nok kan forsvare sig selv. Når disse partier kalder sig arbejderpartier, kan jeg ikke begribe, at der er nogen, der har noget imod, at der er nogle, der kalder sig kristelige. Disse partier, der kalder sig arbejderpartier, må have et meget ringe kendskab til, hvad der rører sig i arbejderkredse, ellers ville de aldrig vove sig op på den talerstol og komme med sådan nogle påstande, som hr. Wilhjelm kommer med.

Men all right, vi får se, hvordan det udvikler sig, men hvis folketinget ikke griber ind og får stoppet disse bevillinger, så kan I godt stryge „folket“ af navnet herinde, for så er I fuldstændig ude af trit med befolkningen, det kan jeg garantere jer for.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiassen):

Det er jo beklageligt, at det eneste bemærkelsesværdige ved hr. Poulsgaards indlæg egentlig var stemmeføringen. Til gengæld kan jeg takke for alle andre indlæg i debatten, selv om det ikke er mig, der skal gøre det; men det, der gælder min ressort,

synes jeg er blevet behandlet på en saglig og en rolig måde, idet alle har vist forståelse for, hvilket svært problem det er specielt inden for kulturstøtten at finde den balance, der skal til.

Da en række af indlæggene har beskæftiget sig med to sager, nemlig den økonomiske støtte til teatergruppen „Solvognen“ og tilsagnet om støtte til Jens Jørgen Thorsens Jesusfilm, synes jeg, det er rimeligt kort at kommentere de to sager og de love, kunstfondloven og filmloven, der har udgjort grundlaget for tildelingene.

Statens kunstfond blev oprettet ved lov nr. 170 af 27. maj 1964, vedtaget af et enigt folketing. Loven blev ændret og udbygget i 1969, men de grundlæggende principper for lovens administration, der blev fastlagt ved 1964-loven, og som der har været bred tilslutning til i folketinget, er opretholdt også under de senere stedfundne justeringer af loven i 1973 og 1974. Under drøftelserne i folketinget af disse forslag har de grundlæggende ideer om den administrative ordning ikke været anfægtet af det store flertal, men samtidig har det klart været sagt, at dette ikke er ensbetydende med, at der ikke er visse ting i denne nu over 10 år gamle lovgivning, der kan og bør tages op til nyvurdering og eventuel revision. Den konkrete sag om „Solvognen“ har jo fundet sin afslutning, men ministeriet vil ved lovens revision i næste folketingssamling drage omsorg for, at afgrænsningen af de kunstneriske frembringelser, som kan støttes med hjemmel i kunstfondloven, søges præciseret nærmere. Det skal også understreges i denne forbindelse, at et klart flertal af kulturudvalgets medlemmer under et samråd om den pågældende sag gav udtryk for den opfattelse, at de administrative principper i loven om statens kunstfond fortsat skal være gældende, når det drejer sig om statens støtte til skabende kunst, sådan at der sikres udvalgene og bestyrelsen fuld selvstændighed i de kunstneriske dispositioner inden for lovgivningens rammer.

Foreløbig afventer jeg nu den betænkning, som skal afgives af Wechselmannudvalget — det udvalg, der blev nedsat i den tidligere regerings tid til undersøgelse af ministeriets støtteordninger til kulturelle formål i almindelighed, herunder også lovgivningen om statens kunstfond.